

Rajnohec puntik Rajnohi

Paní Kubíková stála u záhonku a zalívala karafiáty.

Po chodníku za plotem přešla paní a zavolala:

„Kdy už budu mít tu sukni?“

Přešla tam slečna a zavolala:

„Nezapomeňte mi udělat na blůze motýlka!“

Paní Kubíková byla švadlena. Chtěla si protáhnout záda, a zalívala karafiáty. Vtom si jí na ruku sedl motýl a jakoby nic povídá:

„Mám strach, abyste mě nezalila jako karafiát. Tak vám radši počkám na ruce.“

Paní Kubíková se začala motýla vyptávat:

„Kolik máte v pase? A kdo vám šije?“

„A přejete si ještě něco, paní Kubíková?“ zeptal se motýl.

„Ještě bych ráda věděla, jak se jmenujete,“ řekla paní Kubíková.

„Mé jméno je Ferdinand,“ uklonil se motýl.

„Ne, já myslím, jestli jste bělásek, paví oko, otakárek fenyklový nebo tak,“ řekla paní Kubíková.

Motýl složil křídla.

„Já vám nerozumím, paní Kubíková. Já jsem motýl Ferdinand, tamhle letí motýl Honza a na rozkvetlém máku sedí motýl Norbert. Ty bělásky a otakárky si na nás vymysleli lidi.“

Vtom někdo za plotem povídá do vousů zachumlaným hlasem:

„Rukulíbám, paní Kubíková, směl bych se podívat na motýla, co vám sedí na ruce?“

Byl to profesor Rajnoha. Na krku měl pověšenou zelenou torbu, v ruce nesl zelenou sítku a šel na motýly. Profesor Rajnoha bydlel v kuchyni. Všechny tři pokoje jeho bytu byly plné krabic s motýly.

Paní Kubíková se začala o Ferdinanda bát.

„Je to obyčejný motýl,“ řekla. „Je to neobyčejně obyčejný motýl.“

„Říkáte obyčejný,“ zabručel za plotem do vousů profesor Rajnoha, sáhl do kapsy pro brejle, vyleštil je o koleno a posadil si je na nos.

Ferdinand se schválně usmíval hloupě jako bělásek.

„Obyčejný motýl!“ vykřikl profesor Rajnoha a zdálo se, že chce přeskočit plot. „Vždyť je to *Dextropterus armachorius maior*.“ A teď chtěl opravdu přeskočit plot. „Takoví motýli létají už jen tři na celém světě! Uhněte hlavičkou, paní Kubíková, já si ho chytím do sítky.“

Paní Kubíkové se roztráslly starostí tváře. Sklapla rychle a opatrně dlaň.

„A to zas ne. Ten motýlek si poletí, kam bude sám chtít.“

„Tak to tedy ne,“ zatřásl vousy profesor Rajnoha. „Přede mnou ho neutajíte, já si na něj počkám.“

Usadil se na kousek trávy u plotu a sítku si připravil k ruce.

Paní Kubíková utekla domů. Sedla si k šicímu stroji. Ferdinand se posadil nahoru na špuličku nití. Chvíli sotva dýchali.

„To je hrůza!“

„No to je ale hrůza!“

Paní Kubíková zavřela okno a opatrně přes ně přetáhla záclonu.

Pak se s Ferdinandem radili.

„Kdybych ti trochu přistříhla křídla a něčím je zaobroubila, tak by tě třeba nepoznal,“ řekla paní Kubíková.

„Tak mě zaobroubete,“ řekl tiše Ferdinand, slétl ze špuličky a přistrčil jedno křídlo pod jehlu.

Paní Kubíková se div nedala do pláče.

„Copak bych něco takového dokázala? Copak se to smí, zaobroubit motýla?“

„Tak já nevím,“ svěsil křídla Ferdinand.

Chvíli poslouchali, jak profesor Rajnoha pokašlává na chodníku pod oknem.

„Na motýlí křídlo se nikdy neodvážím sáhnout,“ povzdychla si paní Kubíková.

„To je konec,“ vzdychl si Ferdinand. Ale řekl spíš: „To je konec.“

Všichni motýli maličko šišljají.

Profesor Rajnoha čekal, kouřil fajfku a bylo ho trochu cítit, i zavřeným oknem.

„Já musím něco dělat, musím něco dělat proti nervům,“ řekla paní Kubíková.

Vzala kus hedvábí, nastříhala ho a šila blůzu té slečně, co na ní chtěla mít motýlka.

Profesor Rajnoha vyklepal fajfku o plot a bručel si:

„Dextropterus armachorius maior, tydydý, to bude něco do sbírky!“

„Propána,“ řekla paní Kubíková a chytila se za srdce. „Ferdinande, já jsem na to přišla. Přišla jsem na to!“

A drží v ruce motýlka, co měl přijít na blůzu té slečny. Je to motýl hedvábný, bíle a modře puntíkováný.

„Jestli ho chcete profesorovi podstrčit místo mě, tak to tedy nepůjde,“ řekl Ferdinand. „Tohle přece nikdy nebude lítat.“

„A když z toho motýlka odpáru patentek?“ řekla paní Kubíková.

„Kdepak,“ řekl motýl Ferdinand. Ale to už slétl ze špuličky na kousek puntíkováného hedvábí, co zbylo z blůzy. Procházel

se o něm, ale spíš jako tancoval, a nakonec povídá: „Tak to, paní Kubíková, máte narýsované.“

Paní Kubíková vzala nejjemnější nůžtičky a nastříhala z hedvábí na motýla. Ušila ho nejtenčí jehlou a tenoulinkým hedvábičkem. Posadila si ho na dlaň a otevřela okno. Foukla a motýl odletěl přes záhon karafiátů.

„Já jsem se asi zbláznil,“ zašpítal profesor Rajnoha a vyskočil od plotu. „Vidíte taky toho puntíkováného motýla?“

„Ano, vidím modře a bíle puntíkováného motýla,“ řekla jedna paní, která tam zrovna šla po chodníku.

„Já budu slavný!“ vykřikl profesor Rajnoha. „Protože takovýhle motýl je jen jeden na světě! A bude se jmenovat Rajnohec puntik Rajnohi!“

Pan profesor popadl sítku a rozběhl se za motýlem.

